

عنوان مقاله:

مبانی دینی دولت در ایران باستان از دوره اساطیری تا دولت هخامنشی

محل انتشار:

فصلنامه دولت پژوهی، دوره 5، شماره 19 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

شجاع احمدوند - دانشیار علوم سیاسی، دانشگاه علامه طباطبائی

احمدرضا بردبار - استادیار علوم سیاسی، دانشگاه خوارزمی

خلاصه مقاله:

دولت مفهومی جدال برانگیز، دالی واحد با مدلول های متنوع و متکثر، و نیز پدیده ای مناقشه برانگیز با مشکلات بیشمار در معنا، مفهوم و کاربرد است. درحالیکه، برخی دولت را پدیده ای متاخر می دانند که پیشینه آن به قرن شانزدهم میلادی بازمی گردد، برخی دیگر دولت را گونهای ویژه از حکومت میدانند که هر نظم اجتماعی نیازمند آن است. در ایران باستان، مفهوم دولت و حکمرانی تنها با مفهوم نهاد شهریاری معنا و مفهوم می یابد. بر این اساس، پرسش این مقاله آن است که دولت هخامنشی به عنوان اولین دولت در ایران بعد از شبهدولت ماد چگونه با تکیه بر مبانی دینی با گذار از عصر اسطوره های وارد منطق دولت شد بر این اساس، هدف این مقاله بررسی مبانی دینی دولت در ایران عصر هخامنشی به عنوان نخستین کانون پویایی و پیدایی دولت در زیست جهان انسان است. روش این مقاله جامعه شناسی تاریخی است و با استفاده از مضامین دولت سعی در ارائه تحلیلی نو از تحول دولت در ایران باستان دارد. مهمترین یافته این مقاله آن است که ماهیت دولت در ایران باستان براساس اندیشه ایرانی شاهی آرمانی بر پایه خلوص مذهبی و اخلاقی استوار بود چراکه اخلاق و روح ایران بر اساس آموزه های ادیان باستانی ایرانی شکل گرفته و شاهان هخامنشی نیز بر همین پایه خود را مظهر صفات دینی، اهورائی و سلطنت آسمانی می دانند.

کلمات کلیدی:

دولت، شاهی آرمانی، ایران باستان، دولت هخامنشی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1017890>

